

COLLEEN HOOVER

Kahetsuse
VÄRV

Inglise keelest tõlkinud Raili Puskar

*Käesolev raamat on pühendatud
geniaalsele ja vastupandamatule Scarlet Reynoldsile.
Ootan põnevusega, kuidas sa maailma muudad.*

ESIMENE PEATÜKK

MORGAN

Huvitav, kas inimesed on ainsad elusolendid, kes tunnevad tühjust.

Ma ei saa aru, kuidas on võimalik, et mu keha on täis kõike, mida kehad täis on – luid ja lihaseid ja verd ja organeid –, aga mu rind tundub vahel tühi, just nagu mu suust võidaks sisse karjuda ja see kajaks mu sisemuses vastu.

Ma olen nüüd juba mitu nädalat niimoodi tundnud. Ma lootsin, et see läheb mööda, sest hakkab juba muretsema, et mis selle tühjuse põhjustab. Mul on väga tore poiss, kellega ma olen nüüdseks juba ligemale kaks aastat käinud. Kui jätta välja hetked, kui Chris käitub äärmiselt lapsiku teismelisena (enamasti on selle põhjuseks alkohol), on ta kõik, mida ma tahaksin ühes poisis näha. Tal on hea huumorisoon, ta on kütkestav, armastab oma ema ja tal on eesmärgid. Ma ei näe põhjust, miks tema peaks selle tunde põhjus olema.

Ja siis Jenny. Mu väike õde – mu parim sõber. Aga ma tean, et tema ei ole minu tühjuse allikas. Tema on minu peamine õnnellikas, kuigi me oleme täielikud vastandid. Jenny on avatud, spontaanne, räägib valju häälega ja ma soovin väga, et minu naer oleks samasugune nagu tema oma. Mina olen temast vaiksema loomuga ja minu naer on enamasti sunnitud.

Me naljatame isekeskis ikka, et me oleme nii erinevad, et kui me ei oleks õed, siis ei taluks me teineteist. Jenny peaks mind igavaks ja tema käiks minule närvidele, aga kuna me *oleme* õed ja meie vanusevahe on kõigest kaksteist kuud, siis on kuidagimoodi

nii, et meie erinevused ei häiri meid. Meil tuleb ette pingelisi hetki, aga erimeelsuste korral räägime alati asjad selgeks. Ja mida vanemaks me saame, seda vähem me tülitseme ja seda rohkem me koos oleme. Eriti nüüd, kui Jenny käib Chrisi parima sõbra Jonah'ga. Pärast seda, kui Chris ja Jonah lõpetasid kuu aja eest keskkooli, oleme veetnud sisuliselt kogu ärkvelolekuaja neljakesi koos.

Minu viimase aja meeleolude allikas võiks olla mu ema, aga see poleks loogiline. Ema puudumine pole midagi uut. Tegelikult olen ma sellega praegusel ajal rohkem harjunud kui varem. Ma olen leppinud olukorraga, et meil Jennyga pole vanematega vedanud. Sellest ajast saadik, kui isa viie aasta eest suri, pole meil põhimõtteliselt ema olnud. Tol ajal olin rohkem kibestunud, et ma pean Jennyle ema eest olema, praegu enam mitte eriti. Ja mida vanemaks ma saan, seda vähem mind häirib, et meie ema pole selline, kes sekkuks meie ellu või kehtestaks piirangud või ... hooliks meist. Tegelikult on päris lahe olla seitsmeteistaastane ja omada vabadust, millest enamik minuvanuseid võib üksnes unistada.

Minu elus pole viimasel ajal leidnud aset mitte midagi sellist, mis seletaks tohutut tühjust, mida ma tunnen. *Aga võib-olla on ja ma lihtsalt kardan seda märgata.*

„Tead mis?“ ütleb Jenny. Jenny istub eesistmel. Jonah on roolis ja meie Chrisiga istume tagaistmel. Mina olen vahtinud oma mõtteid mõlgutades aknast välja, nii et ma katkestan mõtted ja vaatan talle otsa. Jenny on istmel ringi keeranud, ta pilk liigub elevalt minu ja Chrisi vahet. Jenny näeb täna tõeliselt ilus välja. Ta laenas ühe minu pika kleidi ega mukkinud end liiga üles, vaid tegi üksnes kerge meigi. Hämmastav, milline vahe on viieteistaastase Jenny ja kuueteistaastase Jenny vahel. „Hank ütles, et hangib meile kama.”

Chris tõstab tunnustavalt pöidla. Mina keeran pilgu ära ja vaatan taas aknast välja, mulle ei meeldi, et Jennyle meeldib end pilve võtta. Ma ise olen seda mõne korra teinud – see käib selle olukorraga kaasas, et meil on just selline ema, nagu on. Aga Jenny on kõigest kuusteist ja käib meiega kõikidel pidudel ja osaleb kõiges, kus vähegi võimalik. See on üks peamine põhjus, miks mina olen otsustanud *mitte* osaleda, sest ma tunnen end tema eest vastutavana ja ma olen temast vanem ja meie ema ei piira vähimalgi määral meie tegevusi.

Vahel on mul tunne, nagu ma oleksin ka Chrisi lapsehoidja. Ainus isik autos, kelle lapsehoidja ma ei pea olema, on Jonah, aga mitte sellepärast, et tema ei joo end täis ega võta pilve. Tema näib säilitavat teatava küpsuse sõltumata sellest, mis ained ta organis- mis ka poleks. Teist nii usaldusväärse isiksusega inimest ma ei teagi. Kui ta on juua täis, on ta vait. Kui ta on pilves, on ta vait. Kui ta on õnnelik, on ta vait. Ja kui ta on vihane, on ta kuidagi- moodi veel vaiksem.

Jonah on olnud lapsepõlvest saadik Chrisi parim sõber ja nad on minu ja Jenny meesversioonid, ainult vastandid. Chris ja Jenny on iga peo hinged. Jonah ja mina nende nähtamatud kaaslased.

Minul pole selle vastu midagi. Mina sulandun foonile ja vaa- tan sõnagi lausumata inimesi parema meelega, kui seisan keset ruumi laua peal ja olen ise see, keda vahitakse.

„Kui kaugel see koht on?” küsib Jonah.

„Umbes kaheksa kilomeetrit veel,” vastab Chris. „Ei ole kaugel.”

„Siit vast ehk mitte, aga meie kodudest küll. Kes täna koju sõidab?” küsib Jonah.

„Mina mitte!” ütlevad Jenny ja Chris korraka.

Jonah vaatab tahavaatepeeglis minule otsa. Ta vaatab mulle hetke silma ja ma noogutan. Ka tema noogutab. Me oleme lep- pinud sõnagi lausumata kokku, et oleme täna õhtul kained.

Ma ei tea, kuidas me seda teeme – kuidas me sõnagi lausumata suhtleme –, aga nii on see ikka olnud. Võib-olla sellepärast, et me oleme väga sarnased ja seetõttu on meie mõtted suurema osa ajast sünkroonis. Jenny ja Chris ei pane seda tähele. Neil ei ole vaja mitte kellegagi sõnadeta suhelda, sest kõik, mida nad tahavad öelda, voolab neil suust sõltumata sellest, kas nad peaksid seda tegema või mitte.

Chris haarab mul käest, et mu tähelepanu tõmmata. Kui ma talle otsa vaatan, suudleb ta mind. „Sa oled täna ilus,” sosistab ta.

Ma naeratan talle. „Täna. Sul endal pole ka suuremat viga.”

„Kas tahad tänase öö minu juures veeta?”

Mõtlen selle peale hetke, aga Jenny keerab oma istmel jälle ringi ja vastab minu eest. „Ta ei tohi mind täna üksi jätta. Ma olen alaealine, kes pruugib järgmise nelja tunni jooksul ohtralt alkoholi ja võib-olla ka keelatud aineid. Kui tema tuleb ööseks sinu poole, kes mul siis juukseid hoiab, kui ma hommikul oksendan?”

Chris kehitab õlgu. „Jonah?”

Jenny puhkeb naerma. „Jonah’l on tüüpilised vanemad, kes nõuavad, et ta oleks südaööks kodus. Sa ju tead seda.”

„Jonah lõpetas just äsja keskkooli,” ütleb Chris, rääkides Jonah’st nii, nagu Jonah polekski eesistmel ega kuulaks iga sõna pealt. „Ta peaks käituma nagu mees ja jätma vähemalt korragi ööseks koju minemata.”

Jonah keerab parasjagu sel hetkel, kui Chris seda ütleb, bensiinjaama. „Kas keegi tahab midagi?” küsib Jonah, laskmata end vähimalgi määral häirida, et räägiti temast.

„Jah, ma üritan õlut osta,” ütleb Chris turvavööd lahti tehes.

See ajab mu naerma. „Sa ei näe välja päevagi vanem kui kaheksateist. Sulle ei müüda õlut.”

Chris saadab mulle naeratuse, suhtub mu sõnadesse kui väljakutsesse. Ta väljub autost ja läheb sisse ja Jonah võtab bensiini. Mina pistan käe Jonah’ auto konsoolilakasse ja õngitsen

kommipakist arbuusimaitselise Jolly Ranchersi lutsukommi – Jonah jätab arbuusimaitselised kommid alati alles. Arbuusimaitse-
selised on kõige paremad. Ma ei saa aru, kuidas on võimalik, et need mõnele ei maitse, aga paistab, et Jonah’le ei maitse.

Jenny teeb turvavöö lahti ja ronib minu kõrvale tagaistmele. Ta tõmbab jalad istumise alla. Ta pilk reedab koerust, kui ta ütleb mulle: „Ma arvan, et ma lähen vist täna Jonah’ga voodisse.”

Mu rind tundub esimest korda üle pika aja täis, aga mitte heas mõttes. Tundub, nagu mu rind oleks täis paksu vett. Võib-olla isegi muda. „Sa said just äsja kuusteist.”

„Ma olen sama vana nagu sina, kui sina Chrisiga esimest korda voodisse läksid.”

„Nojah, aga meie olime käinud kauem kui kaks kuud. Ja ma kahetsen seda ikka veel. See tegi põrgulikku valu, kestis võib-olla minuti ja haises nagu tekiila.” Teen pausi, sest see kõlab nii, nagu ma oleksin kritiseerinud oma poisi oskusi. „Ta läks ajapikku paremaks.”

Jenny naerab, aga vajub seejärel ohates istmele. „Minu arvates on kiiduväärt, et ma olen kaks kuud vastu pidanud.”

Mul on tahtmine naerda, sest kaks kuud pole midagi. Mina ootaksin pigem terve aasta. Või viis aastat.

Ma ei tea, miks ma olen nii väga selle vastu. Jennyl on õigus: mina olin temast noorem, kui ma suguelu alustasin. Ja kui ta oma süütuse kellelegi kaotab – siis vähemalt on tegemist inimesega, keda ma tunnen ja kes on hea inimene. Jonah pole teda kunagi ära kasutanud. Tegelikult on ta Jennyt terve aasta tundnud ega löönud talle külge enne ta kuuteistkümnendat sünnipäeva. Jennyt see ärritas, aga mina pidasin Jonah’st seetõttu lugu.

Ma ohkan. „Jenny, sa kaotad süütuse vaid üks kord elus. Ma ei taha, et see juhtuks olukorras, kus sa oled juua täis peaga võõras majas ja kellegi teise voodis.”

Jenny kallutab pead ühelt küljelt teisele, just nagu kaaluks mu sõnu tõsiselt. „Sellisel juhul teeme me seda võib-olla tema autos.”

Puhken naerma, aga mitte sellepärast, nagu oleks see naljakas. Ma naeran sellepärast, et Jenny viskab minu üle nalja. Sest just nii kaotasin mina oma süütuse. Chrisi isa Audi tagaistmel. See ei pakkunud mulle absoluutselt mitte midagi ja kuigi ajapikku läks paremaks, oleks kena, kui esimene kord oleks midagi sellist, millega kaasnevad meeldivamad mälestused.

Ma ei taha selle peale mõeldagi. Ega sellest rääkida. Just sellepärast ongi nii raske olla oma noorema õe parim sõber – ma tahan tema jaoks olemas olla ja kõigest kuulda, aga samal ajal tahan ma teda kaitsta vigade eest, mida ma olen ise teinud. Ma soovin alati, et temal läheks paremini.

Vaatan talle tõsiselt otsa, üritan kõigest väest mitte emalikult käituda. „Kui see juhtub täna, siis ole vähemalt kaine.”

Jenny pööratab mu nõuande peale silmi ja ronib tagasi eesistmele parasjagu sel hetkel, kui Jonah oma ukse avab.

Ka Chris on tagasi. *Ilma* õlleta. Ta lööb ukse pauguga kinni ja ristab käed rinnal. „Nii vastik, kui sul on beebinägu.”

Ma puhken naerma ja silitan ta nägu, tõmban ta tähelepanu endale. „Minule su beebinägu meeldib.”

See toob ta näole naeratuse. Ta suudleb mind, aga tõmbub kohe, kui ta huuled minu omi puudutavad, tagasi. Ta koputab Jonah' istmele. „Mine proovi sina.” Chris võtab taskust raha ja ulatab Jonah'le, aga pillab raha konsoolile.

„Kas seal pole siis küllalt alkoholi?” küsib Jonah.

„See on aasta suurim lõpupidu. Kõik lõpetajad on kohal ja me kõik oleme alaealised. Me vajame kogu tugiväge, mis võimalik.”

Jonah võtab vastumeelselt raha ja väljub autost. Chris suudleb mind uuesti, seekord keelega. Aga ta tõmbub üsna kähku tagasi. „Mis sul suus on?”

Hammustan kommi pooleks. „Komm.”

„Ma tahan ka,” ütleb Chris mind uuesti suudeldes.

Jenny eesistmel ägab. „Lõpetage. Ma kuulen, kuidas te luristate.”

Chris tõmbub naerdes tagasi, aga on saanud kommitüki suhu. Ta hammustab turvavööd kinnitades kommi. „Lõpetamisest on möödas kuus nädalat. Kes peab lõpupidu kuus nädalat pärast lõpetamist? Kuigi ma ei nurise. Ma lihtsalt leian, et koolilõpupeod peaksid selleks ajaks möödas olema.”

„Ei ole kuus nädalat. Kõigest neli,” ütlen mina.

„Kuus,” parandab Chris mind. „Täna on üheteistkümmes juuli.”

Kuus?

Teen kõik endast oleneva, et Chris ei märkaks pinget, mis on võtnud iga viimse kui mu lihase oma võimusesse, aga ma ei saa sinna midagi parata, et tema öeldu tekitas minus reaktsiooni. Kogu mu keha kangestub.

Sellest ei ole kuus nädalat. *Või on?*

Kui sellest on kuus nädalat ... siis tähendab see, et mu päevad on kaks nädalat üle.

Kuradi-kuradi-kuradi-kurat.

Jonah' auto pagasiluuk avaneb. Me Chrisiga keerame ringi parasjagu hetkel, kui Jonah lööb luugi kinni ja sammub juhiuksele. Kui ta autosse istub, on ta näol rahulolev naeratus.

„Kuradi perse,” pomiseb Chris pead vangutades. „Ta ei küsinud sinult isegi isikutunnistust?”

Jonah paneb käigu sisse ja võtab paigalt. „Mu sõber, oluline on enesekindlus.”

Vaatan, kuidas Jonah võtab Jennyl käest kinni.

Vaatan aknast välja, ma olen meeletult närvis, mu pihud on higised, süda peksab, sõrmed loevad päevi viimasest menst-

ruatsioonist. Ma pole sellele üldse mõelnud. Ma tean, et see oli lõpetamise ajal, sest Chris oli pahunud, et me ei saa seksida. Aga arvates, et Chrisi ja Jonah' lõpetamisest on möödunud kõigest kuu, olin päevade algust iga hetk oodanud. Meil neljakesi oleme olnud kogu suvevaheaja nii ametis mitte millegi tegemisega, et ma polnud sellele üldse mõelnud.

Kaksteist päeva. Mul on kaksteist päeva üle läinud.

* * *

Ma olen tolle lõpupeo ajal kogu õhtu üksnes sellele mõelnud. Mul on tahtmine laenata Jonah' auto võtmed ja sõita ööpäev läbi avatud apteeki ning osta rasedustest, aga Jonah hakkaks siis küsimusi esitama. Ja Jenny ja Chris märkaksid, et ma olen ära. Ma pean taluma, et veedan terve õhtu nii valju muusika käes, et ma tunnen, kuidas see paneb mu luud ragisema. Kogu see maja on täis higistavaid kehasid, nii et mul pole mitte kuskile põgeneda. Ma olen nüüd liiga hirmul, et juua, sest kui ma olen rase, siis pole mul aimugi, mida alkohol võiks teha. Ma pole rasedusele eriti mõelnud, nii et ma ei tea täpselt, kui suur kogus alkoholi võib lootele kahjulik olla. Ma ei kavatse sellega riskida.

See ei ole võimalik.

„Morgan!” hüüab Chris toa teisest otsast. Ta seisab laual. Üks teine kutt seisab tema kõrval laual. Nad mängivad mängu, kus nad seisavad ühel jalal ja võtavad kordamööda pitsi, kuni üks neist kukub. See on Chrisi lemmikjoomamäng ja sel ajal ei taha ma tema läheduses olla, aga ta viipab mu enda juurde. Enne kui ma lauani jõuan, kukub teine laual seisev kutt maha ja Chris vehib võidukalt rusikaga. Siis hüppab Chris parasjagu sel hetkel maha, kui mina temani jõuan. Ta võtab mul ümbert kinni ja tõmbab mu enda vastu.

„Sa oled olnud igav,” ütleb ta. Ta tõstab oma topsi mu suule.
„Joo. Ole lõbus.”

Tõukan topsi ära. „Ma sõidan öösel koju. Ma ei taha juua.”
„Ei, Jonah on täna roolis. Ära muretse.” Chris püüab mulle uuesti juua anda, aga mina tõukan topsi ära.

„Jonah tahtis juua ja ma lubasin, et mina sõidan,” luiskan ma.

Chris vaatab ringi ja märkab läheduses kedagi. Tema pilku järgides näen ma Jonah't, kes istub Jenny kõrval diivanil, Jenny jalad on tõmmatud istumise alla. „Sina oled täna kaine autojuht, on ju nii?”

Jonah vaatab enne vastamist mulle otsa. Tegemist on kahe sekundi pikkuse sõnadeta dialoogiga, aga Jonah näeb mu anuvast pilgust, et mul on vaja, et ta ütleks Chrisile, et ta ei ole.

Jonah kallutab küsivalt pisut pead, aga vaatab seejärel Chrisile otsa. „Ei. Mina joon end täis.”

Chris vajub kõssi ja vaatab mulle otsa. „Olgu. Sel juhul tuleb mul vist üksinda lõbutseda.”

Ma püüan tema sõnade tõttu mitte solvuda, aga see on raske. „Kas sa tahad öelda, et minuga pole lõbus, kui ma olen kaine?”

„On küll, aga minu lemmik-Morgan on purjus Morgan.”

Vau! See kurvastab mind mõneti. Aga ta on täis, nii et ma annan talle praegu ta solvangud andeks, kuigi üksnes tüli vältimiseks. Mul pole tuju. Mul on palju tähtsamaid asju, mille üle mõelda.

Patsutan mõlema käega Chrisi rinnale. „Nojah, täna pole purjus Morgan kohal, nii et mine otsi keegi teine, kellega lõbutseda.”

Just siis, kui ma olen seda öelnud, haarab keegi Chrisil käest ja tirib teda tagasi laudade poole. „Korduskohtumine!” hüüab too kutt.

Pärast seda ei lähe minu kainuse tase Chrisile enam korda, nii et ma kasutan võimalust ja põgenen tema juurest, lärmi käest, nende inimeste eest. Ma lähen tagauksest õue ja mind tervitab peo vaiksem versioon ning värske õhu pahvak. Basseini kõrval

on tühi tool ja kuigi üks paarike on basseinis ja tegeleb asjadega, mida minu teada peetakse ebahügieeniliseks, on seda kuidagi-moodi kergem taluda kui majas sees olla. Sätin tooli nii, et ma neid ei näe, naaldun toolile ja sulen silmad. Järgmised minutid üritan ma mitte muretseda sümptomite pärast, mis mul on võinud viimase kuu jooksul olla või mitte olla.

Mul ei jää isegi nii palju aega, et murda pead, mida see kõik võiks mu tulevikule tähendada, kui kuulen, kuidas minu selja taga veetakse üle betooni minu poole tooli. Ma ei taha silmi avada ja näha, kes see on. Ma ei suuda praegusel hetkel Chrisi ja tema juua täis olekut taluda. Ma ei suuda taluda isegi Jennyt ja kombinatsiooni sellest, et ta joob veinikokteile, tõmbab kanepit ja on kuusteist.

„Kõik kombes?”

Ohkan Jonah' häält kuuldes kergendusest. Keeran pead ja avan silmad, naeratan talle. „Jah, kombes.”

Näen ta näost, et ta ei usu mind, aga ükskõik. Ma ei kavatse Jonah'le rääkida, et mu päevad on üle, sest (a) see pole tema asi ja (b) ma ei tea ise ka, kas ma olen rase, ning (c) kui ma olen, siis räägin seda esimesena Chrisile.

„Suur tänu, et sa Chrisile minu eest valetasid,” ütlen ma. „Mul pole täna mingit tuju juua.”

Jonah noogutab mõistvalt ja ulatab mulle plasttopsi. Märkan, et tal on käes kaks topsi, nii et ma võtan talt ühe. „Mineraalvesi,” ütleb ta. „Külmikus oli juhuslikult üks purk.”

Võtan lonksu ja toetan pea toolile. Mineraalvesi on tegelikult palju parema maitsega kui alkohol. „Kus Jenny on?”

Jonah osutab peaga maja poole. „Võtab võistu pitse. Ma ei suutnud pealt vaadata.”

Oigan. „Oi, kuidas ma seda mängu ei talu.”

Jonah puhkeb naerma. „Kuidas see on nii läinud, et me mõlemad oleme paaris inimesega, kes on meie täielik vastand?”

„Tead ju küll, mida räägitakse. Vastandid tõmbuvad.”

Jonah kehitab õlgu. Minu arvates on imelik, et ta selle peale õlgu kehitab. Ta vaatab mulle hetke otsa, keerab pea ära ja ütleb: „Ma kuulsin, mis Chris sulle ütles. Ma ei tea, kas sa oled siin õues sellepärast, aga ma loodan, et sa tead, et ta ei mõelnud seda. Ta on juua täis. Sa tead ju küll, milliseks ta pidudel muutub.”

Mulle meeldib, et Jonah kaitseb Chrisi. Kuigi Chris võib käituda kohati hoolimatult, teame me Jonah'ga mõlemad, et Chrisi süda on suurem kui meie kahe omad kokku. „Kui ta seda pidevalt teeks, vihastaks see mu vist tõesti välja, aga tegemist on lõpupeoga. Ma saan aru – ta lõbutseb ja tahab, et mina lõbutseksin koos temaga. Mõneti on tal õigus. Purjus Morgan on märksa parem kui kaine Morgan.”

Jonah vaatab mulle tähendusrikkalt silma. „Mina olen selles küsimuses kindlalt teist meelt.”

Niipea kui ta on seda öelnud, keeran ma silmad temalt ära ja langetan joogile. Ma teen seda sellepärast, et ma kardan seda, mis on praegu aset leidmas. Mu rindu on tekkimas taas täis tunne, aga seekord heas mõttes. Tühjuse asendab soojus ja värelus ja südametuksed ja ma ei talu seda, sest mul on tunne, nagu ma oleksin just äsja mõistnud, mille tõttu mul on viimastel nädalatel olnud nii tühi tunne.

Jonah.

Vahel kui me omavahel oleme, vaatab ta mulle otsa niisuguse pilguga, et kui ta pilgu ära keerab, on mul sisimas tühi tunne. Kui Chris mulle otsa vaatab, pole mul kunagi niisugust tunnet olnud.

Selle mõistmine tekitab minus surmahirmu.

Paistab, et ma olen kuni viimase ajani elanud kogu oma elu, ilma et oleksin seda tunnet päriselt tundnud, aga nüüd, kui ma olen, on mul tunne, nagu kaoks selle tunde kadudes ka üks osa minust.

Peidan näo kätesse. Kui mõtlen kõikidele inimestele siin ilmas, kellega ma tahan koos olla, siis on päris karm jõuda arusaamisele, et selle nimekirja eesotsas kipub olema Jonah Sullivan.

Just nagu mu rind oleks otsinud ja otsinud puuduvat kildu ning Jonah hoiab seda oma käes.

Tõusen püsti. Mul on vaja temast eemale minna. Ma armastan Chrisi, nii et mul on ebamugav ja ma olen närvis, et ma tunnen neid tundeid ainult Chrisi parima sõbraga. Võib-olla tekitab need tunded minus mineraalvesi.

Või hirm, et ma võin rase olla.

Võib-olla pole sel Jonah'ga mingit pistmist.

Olen seisnud püsti tervelt viis sekundit, kui Chris ilmub ootamatult kohale. Ta haarab mul kõvasti ümbert kinni ja hüppab koos minuga basseini. Ma olen ühest küljest marus, teisalt tunnen kergendust, sest mul oli vaja Jonah'st eemale pääseda, aga nüüd vajun ma basseini sügavamas otsas vee alla, vaatamata sellele et mul polnud vähimatki kavatsust täies riides basseini hüpata.

Ma kerkin koos Chrisiga pinnale, aga veel enne kui ma jõuan teda sõimama hakata, tõmbab ta mu enda juurde ja suudleb mind. Mina suudlen teda samuti, sest ma vajan hädasti midagi, mis viib mu mõtted muudele radadele.

„Kus Jenny on?” Me Chrisiga tõstame pilgu ja Jonah seisab basseini serval ning vahib meid kurja pilguga.

„Ei tea,” ütleb Chris.

Jonah pööritab silmi. „Ma palusin sind, et sa hoiaksid tal silma peal. Ta on purjus.” Jonah läheb majast Jennyt otsima.

„Mina samuti,” ütleb Chris. „Ei maksa paluda, et üks purjus inimene passiks teist purjus inimest!” Chris ujub pisut lähemale, kuni saab mind puudutada, ja tõmbab mu enda vastu. Ta toetab pea basseini serva vastu ja keerab mind nii, et ma hoian

tal kaelast kinni ja vaatan talle otsa. „Anna mulle need sõnad andeks, mis ma sulle ennist ütlesin. Ma ei leian, et ükski versioon sinust pole igav.”

Ajan huuled prunti, ma tunnen kergendust, et ta sai aru, et käitus matslikult.

„Ma tahtsin lihtsalt, et sul oleks täna õhtul lõbus. Minu arvates sul ei ole lõbus.”

„Nüüd on.” Sunnin end naeratama, sest ma ei taha, et ta märkaks, milline torm mul pinna all vahutab. Aga ma olen paratamatult mures, kuigi ma üritan seda kõigest väest seni endasi lükata, kuni olen täiesti kindel. Ma olen mures iseenda pärast, tema pärast, meie pärast, selle lapse pärast, kelle me võime siia ilma tuua enne, kui kumbki meist on selleks valmis. Me ei saa seda endale lubada. Ma ei tea isegi seda, kas Chris on üldse see isik, kellega ma tahan oma ülejäänud elu koos veeta. See on üks asi, milles inimene peaks enne täiesti kindel olema, kui ta võtab ette koos kellegi teisega uue inimolendi loomise.

„Kas tahad teada, mis mulle sinu juures kõige rohkem meeldib?” küsib Chris. Mu särk kerkib ikka ja jälle veepinnale ja ta topib särgi esiosa mu teksade sisse. „Sa oled ohverdaja. Ma ei tea, kas sellist sõna on üldse olemas, aga see sa oled. Sa teed asju, mida sa ei taha teha, et nende inimeste elu, kes on sinu ümber, oleks parem. Nagu näiteks see, et sa oled kaine autojuht. See ei tähenda, et sa oled igav. See tähendab, et sa oled kangeline.”

Ma puhken naerma. Chrisil on tavaks juua täis peaga komplimente teha. Vahel ma norin ta kallal sellepärast, aga tegelikult see meeldib mulle.

„Nüüd pead sina ütlema midagi, mis sulle minu juures meeldib,” ütleb Chris.

Tõstan pilgu ja vaatan vasakule, just nagu ma peaksin selle üle tõsiselt mõtlema. Chris pigistab mänglevalt mu külge.

„Mulle meeldib, kui lõbus sinuga on,” ütlen ma. „Sa ajad mind naerma, kuigi võid mu samal ajal välja vihastada.”

Chris naeratab ja ta lõua keskele ilmub lohuke. Tal on võrratu naeratus. Kui ma olen rase ja kui me saame lõpuks ühise lapse, siis ma loodan vähemalt, et tal on Chrisi naeratus. Minu arvates on see ainus positiivne asi, mis sellest olukorrast võib välja kooruda.

„Mis veel?” küsib ta.

Tõstan käe ja puudutan ta lohukest, olen valmis talle ütlema, et mulle meeldib ta naeratus, aga ma ütlen hoopis: „Ma arvan, et sinust saab kunagi väga hea isa.”

Ma ei tea, miks ma seda ütlen. Võib-olla ma kompan pinnast. Et näha, milline on ta reaktsioon. Ta puhkeb naerma. „Pagana pihta, selles on sul õigus. Clara armastab mind täiega.”

Kallutan pead. „Clara?”

„Minu tulevane tütar. Ma olen talle juba nime pannud. Aga poisi nime üle ma veel mõtlen.”

Pööritan silmi. „Mis siis, kui su tulevane naine ei talu seda nime?”

Chris libistab käed mu kaelale ja hoiab mul kõvasti kaelast kinni. „Sina taluksid.” Siis suudleb ta mind. Ja kuigi ta suudlus ei täida mu rinda samamoodi nagu vahel Jonah’ pilgud, tunnen ma selles hetkes trööstivat kindlust. Tema sõnades. Tema armastuses minu vastu.

Tulgu mis tuleb, kui ma homme lõpuks rasedustesti teen ... ma olen kindel, et Chris toetab mind. Sest selline Chris juba kord on.

„Kuulge, sellid, me peaksime minema hakkama,” ütleb Jonah.

Me Chrisiga eraldume teineteisest ja vaatame üles Jonah’ poole. Ta hoiab Jennyt süles. Jenny hoiab Jonah’l kaelast kinni ja ta nägu on surutud Jonah’ rinnale. Ta oigab.

„Ma ütlesin talle, et ta ei läheks sinna lauale,” poriseb Chris basseinist välja ronides. Ta aitab minu basseinist välja ja me vääname enne Jonah' autosse istumist teineteise riietest nii palju vett välja, kui õnnestub. Õnneks on Jonah' auto istmed nahkkattega. Mina istun rooli, sest Chris arvab, et Jonah on joonud. Jonah istub koos Jennyga tagaistmele. Kui me peamaja eest välja sõidame, klõpsib Chris autoraadiost muusikat otsides ühelt kanalilt teisele.

Üks raadiojaam on just alustanud „Bohemian Rhapsody” mängimist ja Chris keerab heli valjuks ja laulab kaasa. Mõni sekund hiljem laulab ka Jonah kaasa.

Üllataval kombel liitun ka mina vaikselt nendega. Sellist inimest ei ole olemas, kes kuulaks autot juhtides seda laulu ega laulaks kaasa. Isegi mitte siis, kui ta on seitsmeteistkümneaastane ja tunneb hirmu, et võib rase olla, ja tal on tagaistmel istuja vastu sellised tunded, mida ta peaks tundma üksnes auto kõrvalistmel istuja vastu.

TEINE PEATÜKK

CLARA

Seitseteist aastat hiljem

Kiikan kõrvalistmele ja kirtsutan nina. Nahkistmete pragudes on – nagu tavaliselt – teadmata allikast pärit puru. Haaran seljakoti ja viskan tagaistmele, saadan sama teed ka vana kiirtoidukoti ja kaks tühja veepudelit. Ma püüan puru ära pühkida. Mulle tundub, et tegemist võib vist olla banaanileiva puruga, mida Lexie eelmisel nädalal sõi. Või siis rõngassaiast pärit puruga, mida ta sõi täna hommikul kooli minnes.

Auto põrandal maas on mitu hinnatud kontrolltööd. Õngitsen need maast, mille peale auto teeb jõnksaka kraavi suunas, enne kui ma keeran rooli otseks ja otsustan jätta kontrolltööd sinna, kus need on. Puhas auto pole asi, mille pärast eluga riskida.

Kui ma stoppmärgi juurde jõuan, mõtlen seisma jäädes selle otsuse üle järele põhjalikkusega, mida see väärrib. Ma võin sõita oma maja poole, kus kogu mu pere valmistub meie peres traditsiooniliseks sünnipäevaõhtusöögiks. Või keerata auto ringi ja sõita tagasi üles märke, kus ma möödusin just äsja Miller Adamsist, kes seisis teeveerel.

Miller Adams on mind kogu viimase aasta vältinud, aga ma ei saa jätta teist inimest, keda ma nagu natuke tunnen, sellises kuumuses plindrisse, mis siis, et meie vahel valitseb kohmetu õhkkond. Väljas on ligemale kolmkümmend kaheksa kraadi. Mu autol on kliimaseade sisse lülitatud, aga mööda mu kukalt jooksevad ikkagi rinnahoidjasse higipiisad.

Lexie peseb rinnahoidjat kõigest üks kord nädalas. Ta kinnitab, et leotab selle igal hommikul deodorandiga läbi. Minu silmis on rinnahoidja kaks korda järjest ilma pesemata kandmine sama hull nagu kanda kaks kord järjest samu aluspükse.

Kahju, et ma ei rakenda oma auto puhul samasugust puhtuse filosoofiat nagu rinnahoidjate puhul.

Tõmban ninaga õhku ja mu auto haiseb kopituse järele. Mõtlen, kas pihustada pisut deodoranti, mida ma konsoolilaekas hoian, aga kui ma otsustan keerata auto ringi ja pakkuda Millerile küüti, lõhnab mu auto värskelt pihustatud deodorandi järele ja ma ei oskagi öelda, kumb on hullem. Kas auto, mis lõhnab kopituse järele, või auto, mis lõhnab deodorandi järele, millega on üritatud kopituse lõhna varjata.

Kuigi ma ei ürita Miller Adamsile muljet avaldada. Mul on raske muretseda sellise kuti arvamuse pärast, kes paistab tegevat kõik endast sõltuva, et mind vältida. *Aga millegipärast muretsen ikkagi.*

Ma pole Lexiele sellest rääkinud, sest see valmistab mulle piinlikkust, aga selle aasta alguses määrati meie Milleriga kõrvuti riidekapid. Möödus kõigest kaks tundi, enne kui Milleri kappi hakkas kasutama Charlie Banks. Küsisin Charlielt, kas talle oli määratud uus kapp, ja Charlie ütles, et Miller oli pakkunud talle kakskümmend dollarit, kui ta on nõus kapid ära vahetama.

Võib-olla polnud sellel minuga mingit pistmist, aga see tundus kuidagi isiklik. Ma ei tea, mida ma olen teinud, et ta mind ei talu, ja püüan mitte mõelda, miks ta üritab mind vältida. Aga mulle ei meeldi talle mitte meeldida, nii et mul pole vähimatki kavatsust teda sinna teepeenrale seisma jätta ja seeläbi tema tunde teele kinnitust pakkuda, sest, *pagana pihta, tegelikult olen ma kena inimene!* Ma pole selline kohutav inimene, kelleks tema paistab mind pidavat.

Keeran auto ringi. Mul on vaja, et tema mulje minust muutuks, mis siis, et selle aluseks on isekad põhjused.

Kui ma mäe otsa jõuan, seisab Miller teeviida kõrval ja hoiab käes mobiiltelefoni. Ma ei tea, kus ta auto on, ja ta pole päris kindlasti sel teel sellepärast, et ta oleks niisama jooksmata tulnud. Ta kannab pleekinud siniseid teksaseid ja musta T-särki ja mõlemad tähendavad selles kuumuses kumbki omaettegi surmatsust, aga ... niimoodi koos kantuna? Kuumarabandus on väga imelik viis teise ilma minna, aga eks igaüks tea ise, mida ta teeb.

Miller vaatab, kuidas ma sõidan ümber tema ja jään tema taha seisma. Ta on autoninast mõne meetri kaugusel, nii et ma näen ta näol rahulolevat muiet, kui ta pistab telefoni tagataskusse ja vaatab mulle otsa.

Ma ei tea, kas Miller saab aru, mida tema tähelepanu (või selle puudumine) võib teise inimesega teha. Kui ta sulle otsa vaatab, teeb ta seda viisil, mis paneb sind tundma, et sa oled kõige huvitavam asi, mida ta on elu sees näinud. Tal õnnestub kuidagimoodi kogu oma keha sellesse pilku panna. Ta kummardub ettepoole, ta kulmud tõmbuvad huvi väljendavalt kokku, ta noogutab, ta kuulab, ta naerab, ta kortsutab kulmu. Tema näoilmed teist inimest kuulates on köitvad. Vahel ma vaatan teda eemalt, kui ta ajab teistega juttu, ja tunnen salamisi kadedust, et ta pühendab neile oma vaimustatud tähelepanu. Mind on ikka huvitanud, mis tunne võiks olla, kui ta on üksnes sinule kesken-dunud. Mina pole temaga kunagi üks ühele rääkinud, aga minevikus on tulnud ette olukordi, kus ma olen tabanud teda minu poole vaatamas, ja isegi üks sekund tema tähelepanelikku pilku võib mööda mu selga judinad jooksmata panna.

Ma hakkam arvama, et võib-olla ma poleks tohtinud autot ringi keerata, aga ma tegin seda ja ma olen siin, nii et ma kerin akna alla ja üritan närvilisusest võitu saada. „Järgmine buss tuleb alles kolmeteistkümne päeva pärast. Tahad küüti?”

Miller vahib mind hetke, siis vahib selja taha tühja maanteed, just nagu ootaks, et sealt tuleb mingi parem võimalus. Ta pühib laubalt higi; siis langeb ta pilk teeviidale, millest ta kõvasti kinni hoiab.

Ootusärevus, mis mu kõhus keerleb, on ilmselge märk, et Miller Adamsi arvamus läheb mulle väga korda, kuigi ma üritan end veenda vastupidises.

Ma ei talu, et meie vahel on midagi imelikku, kuigi minu teada pole juhtunud midagi sellist, mille tõttu see peaks imelik olema. Aga see, kuidas ta mind väldib, tekitab minus tunde, nagu meie vahel oleksid kunagi minevikus olnud mingid probleemid, kuigi tegelikult pole me üldse suhelnud. See on peaaegu sama-sugune tunne, nagu sa oleksid mõnest kutist lahku läinud ega tea enam, kuidas temaga pärast lahkuminekut sõber olla.

Kuigi ma soovin, et ma ei tahaks tema kohta midagi teada, on mul raske mitte tema tähelepanu ihata, sest ta on ainulaadne. Ja armas. Eriti praegu, kui ta Rangersi nokats on keeratud tagurpidi ja selle alt piiluvad välja tumedad juuksesalgud. Ta peaks laskma juukseid lõigata. Tavaliselt on ta juuksed lühemad, aga ma märkasin tagasi kooli tulles, et ta juuksed olid suve jooksul märksa pikemaks kasvanud. Mulle meeldib, et ta juuksed on pikemad. Aga mulle meeldivad need ka lühemana.

Kurat! Ma olen pööranud tähelepanu ta *juustele*? Mul on tunne, et ma olen end alateadlikult reetnud.

Milleril on pulgakomm suus, mis pole midagi ebaharilikku. Minu arvates on tema pulgakommisõltuvus lõbus, aga samas õhkub sellest enesekindluse vaibi. Ma ei usu, et ebakindlad kutid kõnniksid ringi ja lutsiksid nii palju kommi nagu tema, aga kooli ilmudes on tal alati komm suus ja tavaliselt ka lõunasöögi lõpus.

Ta tõmbab kommi suust ja lakub huuli ning mina tunnen end täpselt nii higise kuueteistaastasena, nagu ma praegu olen.

„Tule palun korra siia,” ütleb ta.

Ma olen valmis talle küüti pakkuma, aga minu plaanidesse ei kuulunud sellise kuumaga autost väljumine.

„Ei. Palav on.”

Ta viipab käega. „See võtab kõigest mõne hetke. Tee kähku, enne kui ma vahele jään.”

Ma ei taha tõesti autost väljuda. Kahetsen juba, et ma auto ringi keerasin, kuigi lõpuks ometi avaneb mul võimalus temaga üks ühele rääkida, nagu ma olen ikka tahtnud.

Tegelikult on raske öelda, kumb variant on parem. Vestlus Milleriga on auto kliimaseadme külma õhu järel napilt teisel kohal, nii et ma pööritan autost väljudes dramaatiliselt silmi. Mul on vaja, et ta saaks aru, kui tohutu ohvri ma toon.

Asfaldi kattev värske õli kleepub mu plätutaldade külge. Seda maanteed on juba mitu kuud remonditud ja ma olen päris kindel, et mu jalatsid on nüüd selle tõttu rikutud.

Tõstan ühe jala üles ja uurin ägades plätu tõrvaga kaetud talda. „Ma saadan sulle kingade eest arve.”

Ta vaatab küsivalt mu plätusid. „Need pole kingad.”

Heidan pilgu liiklusmärgile, millest ta kinni hoiab. Tegemist on linna piirkiiruse märgiga, mida hoiab püsti kokku klopsitud puitalus. Alust hoiavad maas kaks tohutusuurt liivakotti. Tee-ehituse tõttu pole ükski teeviit ega liiklusmärk korralikult betooni sisse kinnitatud.

Miller pühib laubalt higipisarad, kummardub ja tõstab maast ühe liivakoti ning annab minu kätte. „Tassi seda ja järgne mulle.”

Ägan, kui ta liivakoti mu kätele paneb. „Kuhu ma sulle järgnen?”

Ta osutab peaga suunda, kust ma tuln. „Umbes kuus meetrit.” Ta pistab kommi uuesti suhu, võtab teise liivakoti ja heidab selle sundimatu liigutusega õlale ning lohistab liiklusmärki enda järel. Puidust alus kriibib asfaldi ja sellest pudenevad väikesed laastud.

„Kas sa varastad linna piiri tähistava märgi ära?”

„Eip. Ma üksnes liigutan seda.”

Miller sammub edasi, mina seisan paigal ja vahin, kuidas ta lohistab märki enda järel. Ta käsivarrelihased on pinges ja ma mõtlen, kuidas ta teised lihased pinges olles välja näevad. *Lõpeta, Clara!* Liivakott paneb mu käed valutama ja iha näksib mu uhkust, nii et ma järgnen talle vastumeelselt kuue meetri kaugusele.

„Minul oli plaanis sulle üksnes küüti pakkuda,” ütlen ma ta kuklale. „Mul polnud plaanis olla kaasosaline – selles, millega iganes sa tegeled.”

Miller sätib märgi otseks, viskab oma liivakoti puitalusele ja võtab minu käest teise liivakoti. Ta viskab ka selle paika ja keerab märgi õigesse suunda. Ta tõmbab kommi suust ja naeratab. „Super. Suur tänu.” Ta pühib käed teksadesse. „Kas sa oled nõus mu koju viima? Pärast seda kui ma välja tulin, on ilm kümme-kond kraadi kuumemaks läinud. Ma oleksin pidanud autoga tulema.”

Osutan märgile. „Miks me märki liigutasime?”

Ta keerab nokatsi ringi ja tõmbab noka alla, et see varjaks rohkem päikest. „Ma elan sealpool, siit pooleteist kilomeetri kaugusel,” ütleb ta põidlagi üle õla osutades. „Minu lemmik-pitsarestoran toimetab pitsa koju ainult linna piirides, nii et ma olen seda märki iga nädal pisut liigutanud. Ma üritan enne kui tee-ehitusega valmis saadakse ja märk betooni valatakse, nihutada selle teisele poole meie teeotsa.”

„Sa liigutad linna piiri märki? Pitsa pärast?”

Miller sammub mu auto poole. „Kõigest pooleteist kilomeetri kaugusele.”

„Kas teemärgistuse liigutamine pole mitte seadusevastane?”

„Võib-olla. Kust mina tean.”

Järgnen talle. „Miks sa nihutad märki natuke maad korraga? Miks sa ei vii seda kohe praegu teisele poole oma teeotsa?”

Miller avab autoukse. „Kui ma märki jupikaupa nihutan, on suurem tõenäosus, et seda ei panda tähele.”

Õige jutt.

Kui me oleme mõlemad autosse istunud, võtan tõrvased plätud jalast ja lülitan kliimaseadme maksimumile. Mu paberid krabisevad Milleri jalgade all, kui ta turvavöö kinnitab. Ta kummardub neid maast võtma ja heidab ka pilgu mu hinnetele.

„Kõik A-d,” nendib ta paberipatakat tagumisele istmele pan- nes. „Kas see tuleb sul loomulikult või pead sa palju õppima?”

„Vau! Oled sina vast uudishimulik. Ja vastuseks su küsimu- sele: natuke mõlemat.” Keeran auto maanteele, kui Miller avab konsoolilaeka ja kiikab sinna sisse. Ta on nagu uudishimulik kut- sikas. „Mida sa teed?”

Ta võtab laekast mu deodorandi. „Erakorralisteks juhtumi- teks?” Ta võtab naerusuiselt deodorandipudelil korgi pealt ja nuusutab seda. „Hea lõhn.” Ta viskab pudeli tagasi konsooli- laekasse, võtab sealt nätsupaki, sellest ühe ja pakub ka minule. *Ta pakub mulle mu enda nätsu.*

Raputan pead ja vaatan, kuidas ta inspekteerib ebaviisaka uudishimuga mu autot. Ta ei pane nätsu suhu, sest tal on seal ikka veel pulgakomm, vaid pistab taskusse ja vahetab raadiojaa- masid. „Kas sa oled alati nii pealetükkiv?”

„Ma olen ainus laps.” Ta ütleb seda nii, nagu oleks see vaban- dus. „Mida sa kuulad?”

„Mu lemmiklood mängivad juhuvalikuna, aga seda konkreet- set lugu esitab Greta Van Fleet.”

Ta keerab heli valjemaks hetkel, kui laul lõppeb. „On ta kuu- lamist väärt?”

„See pole solist, vaid rokkansambel.”

Valjuhälditest lõugab järgmise laulu kitarririff ja Milleri nägu läheb laiale naerule. „Ma ootasin midagi mahedamat!” karjub ta.

Ma vaatan uuesti maanteele ja murrin pead, kas Miller Adams on alati selline. Ilma kindla plaanita, uudishimulik, võib-olla isegi hüper. Meie kool pole väga suur, aga tema on lõpuklassis, nii et mul pole temaga ühiseid tunde. Aga ma tean teda küllalt hästi, et tunda ära, kuidas ta mind väldib. Kuid sellises olukorras pole ma temaga olnud. Talle nii lähedal. Ma ei tea ise ka, mida ma ootasin, aga seda küll mitte.

Ta õngitseb midagi, mis on istmelaeka ja tema istme vahel, aga enne kui ma saan aru, millega tegu, on ta juba selle avanud. Näpsan selle ta käest ära ja viskan tagaistmele.

„Miks sa seda tegid?” küsib ta.

See on kaust, mille vahel on kõik mu kolledžiavaldused, aga ma ei taha sellest rääkida, sest see on minu ja mu vanemate vahel suureks tüliõunaks. „Ei midagi.”

„Minu arvates nägi see välja väga avalduse moodi kolledži teatriosakonda. Kas sa saadad juba avaldusi?”

„Sa oled tõesõna maailma kõige uudishimulikum isik. Ning ei. Ma kogun neid, sest ma tahan olla ette valmistatud.” *Ja peidan neid oma autos, et mu vanemad ei saaks infarkti, kui neile jõuab kohale, kui tõsiselt ma näitlemist võtan.* „Kas sa oled juba kuskile avalduse saatnud?”

„Jaah. Filmikooli.” Milleri suu tõmbub naerule.

Nüüd viskab ta nalja.

Ta klõbistab muusika taktis sõrmedega armatuurlaual. Ma üritan pilgu teel hoida, aga mind tõmbab tema poole. Osalt sellepärast, et ta on kütkestav, aga ka sellepärast, et ma tunnen, nagu vajaks ta lapsehoidjat.

Ühtäkki ajab ta selja sirgu ja see viib mu pingesse, sest mul pole aimugi, mis teda on ehmatanud. Ta tõmbab tagataskust

telefoni ja vastab kõnele, mille helinat ma muusika foonil ei kuulnud. Ta lülitab mu autoraadio välja ja võtab kommi suust. Kommist pole enam suurt midagi alles. Kõigest pisike punane mügarik.

„Hei, beib,” ütleb ta telefoni.

Beib? Ma püüan kõigest väest mitte silmi pööritada.

Küllap helistab Shelby Phillips, ta tüdruk. Nad on nüüdseks juba ligemale aasta aega käinud. Shelby käis varem meie koolis, aga lõpetas eelmisel aastal ja käib siit neljakümne viie minuti pikkuse sõidu kaugusel kolledžis. Mul pole temaga mingit probleemi, aga ma pole ka temaga lävinud. Ta on minust kaks aastat vanem ja kuigi täiskasvanute mõttes pole kaks aastat midagi, tähendavad need keskkoolis päris palju. Teadmine, et Miller käib kolledžitüdrukuga, vajutab mind istmel pisut kõssi. Ma ei tea, miks tekitab see minus alaväärsustunde, just nagu kolledžis käimine teeks inimese automaatselt intellektuaalsemaks ja huvitava-
vamaks, kui keskkooli eelviimase klassi õpilane võiks kunagi olla.

Hoian silmad teel, kuigi ta tahan teada igat nägu, mis Miller selle kõne ajal teeb. Ma ei tea, miks.

„Teel koju.” Ta peab pausi, et Shelby vastust kuulata, ja ütleb: „Ma sain nagu aru, et see on homme õhtul.” Järgmine paus. „Sa sõitsid mööda.”

Mul kulub hetk aega taipamaks, et see oli öeldud minule. Vaatan talle otsa ja ta käsi katab telefoni. „Minu teots oli see seal.”

Vajutan pidurile. Miller haarab vasaku käega armatuurlauast ja poriseb endamisi naerdes: „Kurat!”

Ma olin nii ametis tema kõne pealt kuulamisega, et unustasin ära, mida ma teen.

„Eei,” ütleb Miller telefoni. „Käisin jalutamas ja ilm läks väga kuumaks ja ma hääletasin koju.”

Kuulen, kuidas Shelby liini teises otsas ütleb: „Kes sind peale võttis?”

Miller vaatab hetkeks minu poole ja ütleb: „Üks kutt. Sa ei tunne teda. Helistan sulle pärastpoole tagasi?”

Üks kutt? Kellelgi on tõsised probleemid usaldamisega.

Miller lõpetab kõne parasjagu hetkel, kui ma tema teeotsast sisse keeran. See on mul esimene kord tema maja näha. Ma olen umbes teadnud, kus ta elab, aga pole ta maja näinud, sest maja ees kasvavad kõrged puud, mis varjavad ära valge kruusatee lõpus oleva.

See pole üldse see, mida mina olin oodanud.

Maja on vanemat sorti, väga väike, puitraamiga ja lausa nõuab ülevärvimist. Maja ees terrassil on loomulikult kiik ja kaks kiik-tooli, mis on siin ainsad kenad asjad.

Maja ees on vana sinine pikap ja üks teine auto, mis pole nii vana, aga kuidagi veel hullemas seisus kui maja: auto on majast paremal tuhaplokkidel ja selle ümber kasvab umbrohi, mis neelab autokere endasse.

Millegipärast ehmatab see mind. Ma ei tea, miks. Küllap ma arvasin, et Miller elab uhkemas majas, mille taga on tiik ja kõrval garaaž neljale autole. Meie kooli rahvas võib olla kalk ja jääb mulje, et inimese populaarsus sõltub nii tema välimusest kui ka rahast, aga võib-olla Milleri isiksus korvab ta rahapuuduse, sest ta paistab populaarne. Ma pole kordagi kuulnud, et temast räägitaks midagi negatiivset.

„Mitte see, mida sa ootasid?”

Ta sõnad torkavad mind. Pargin auto maja ette ja püüan kõigest väest teha näo, et mind ei šokeeri tema kodu juures mitte miski. Vahetan hoopis teemat ja vaatan teda kassis silmadega.

„Üks *kutt*?” küsin ma, võttes üles, kuidas ta telefonis minust rääkis.

„Ma ei kavatse oma tüdrukule öelda, et sina mulle küüti pakkusid,” ütleb ta. „See areneks kolme tunni pikkuseks ülekuulamiseks.”

„Paistab igati tore ja terve suhe.”

„Ongi, kui mind üle ei kuulata.”

„Kui sa ei talu, et sind üle kuulatakse, siis ei tasuks sul linna piiri märgiga jännata.”

Kui ma seda ütlen, väljub ta autost, aga kummardub ja vaatab mulle enne ukse sulgemist otsa. „Kui sa lubad, et sa ei räägi mitte kellelegi, et ma linna piiri silti nihutan, ei räägi mina kellelegi, et sina olid selles kaasosaline.”

„Osta mulle uued plätud ja unustan tänase päeva täiesti ära.”

Ta naeratab, just nagu teeksid mu sõnad talle nalja, ja ütleb: „Mu rahakott on sees. Tule kaasa.”

Mina viskasin nalja, aga võttes arvesse tema kodumaja seisukorda, ei võta ma temalt raha. Kuid tundub, et meil on arenenud mingisugune sarkastiline suhtlusviis, nii et kui ma nüüd ühtäkki talle kaasa tunnen ja ta rahast keeldun, siis võib see teda solvata. Mul pole midagi selle vastu, et teda nalja pärast solvata, aga ma ei taha teda *päriselt* solvata. Pealegi ei saa ma vastu vaielda, sest ta kõnnib juba maja poole.

Jätan plätud autosse, sest ma ei taha ta maja põrandaid tõrvaseks teha, ja järgnen talle paljajalu kriuksuvast trepist üles ning märkan, et teine aste on läbi mädanenud. Astun sellest üle.

Ta märkab seda.

Elutuppa astudes jätab Miller oma tõrvased jalatsid ukse kõrvale. Ma tunnen kergendust, et seestpoolt näeb maja parem välja kui väljast. Maja on puhas ja korras, aga sisekujundus pärineb kuuekümnendatest. Mööbel on veel vanem. Vastu ühte seinu on oranž paksu kangaga kaetud diivan, pleed seljatoel. Teises seinas kaks rohelist tugitooli, mis paistavad väga ebamugavad. Toolid pärinevad vist sajandi keskpaigast, aga mitte moekuse mõttes.